

Извади бумби отъ поасъ,
 разигра сърце юнашко;
 цѣлъ аскеръ отъ стра замръзна
 предъ тоа чудо айдушко.

Кога ги, море, запали —
 цѣлъ аскеръ лѣтна да бѣга;
 кога ми, леле, пукнаа —
 цѣла се земня потресе.

Не ли ми дочу майка му,
 не ми я сърце додържа,
 изтърча бѣргу отъ соба
 отвори порти високи.

Кога го видѣ сина си
 се фърли, та го прегърна
 и почна съзи да рони
 отъ пуста тага за него!

— Величко, синко, Величко,
 ногу ми, синко, домашна;
 минаа цѣли вѣкови
 откакъ те майка не видѣ.

Стига си оделъ низъ гори
 и воделъ страшна дружина —
 отвори кука таткова,
 прибери майка на старось!

„Майко ле, тажна майчице,
 машко ми сърце не дава;
 а съзи, леле, кървави
 ме душатъ вѣчно за тебе.